

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2024.

«Α' ΝΗΣΤΕΙΩΝ»

«Ιωάννου οσίου συγγραφέως της Κλίμακος»

*Αριστάρχου, Πούδη και Τροφίμου εκ των
70, Θωμαΐδος μάρτυρος, Δημητρίου νεομάρτυ-
ρος του εν Τριπόρει.*

έτος 17^ο Τεύχος 715

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Ιωάν. Κλίμακος)

Ευαγγελική περικοπή (Μάρκ.9,17-31) - Υπό Δημητρίου Φαραστέλη-θεολόγου

«Διδάσκαλε, ήνεγκα τον υιόν μου προς σε έχοντα πνεύμα άλαλον» (Μάρκ.9,17).

Η κοινωνία είναι ένα σώμα. Όταν είναι υγιής, όταν έχει ηθικές αρχές, ευαισθητοποιείται. Αντιδρά σε οτιδήποτε σάπιο και αντικοινωνικό. Σιγά-σιγά ο δείκτης της αντίδρασης πέφτει. Υποχωρεί μπροστά στο κύμα του μιμητισμού, που μάς έρχεται κυρίως από το εξωτερικό. Ακούγεται: «Αφού το κάνουν εκείνοι γιατί όχι κι εμείς;». Αυτό γίνεται σήμερα με τις κλοπές και τις καθημερινές ληστείες. Τις συνηθίσαμε και δε μάς κάνουν εντύπωση. Το ίδιο συμβαίνει με το ξεσίπωμα των γυναικών.

Αυτό συμβαίνει με τα καθημερινά εγκλήματα. Τα συνηθίσαμε. Αυτό συμβαίνει με τη διάλυση των οικογενειών. Το συνηθίσαμε. Αυτό συμβαίνει με την ομοφυλοφιλία, εσχάτως την κάναμε και επίσημη με τον επονεΐδιστο νόμο για γάμο μεταξύ τους. Αυτό συμβαίνει με την εξαλλοσύνη της νεολαίας μας. Συνηθίσαμε να βλέπουμε αγόρια με σκουλαρίκια και τατουάζ και κορίτσια να περπατούν στο δρόμο ημίγυμνα και με το τσιγάρο στο στόμα. Εσχάτως έχουμε και την

παραβατικότητα των ανηλίκων. Το ίδιο συμβαίνει και με την αύξηση της διάδοσης των ναρκωτικών ουσιών. Σε όλα αυτά υπάρχει και κάτι άλλο πιο ανησυχητικό, η μη αντίδραση γίνεται ανοχή και η ανοχή γίνεται νομιμοποίηση. Ο λόγος όλων αυτών δεν είναι άσχετος με τη σημερινή Ευαγγελική περικοπή. Όλα τα παραπάνω σκοτώνουν τα παιδιά μας. Πώς μπορεί η Εκκλησία να παραμείνει απαθής; Η Εκκλησία δεν είναι για να θάβει τα πεθαμένα της νιάτα. Είναι για ν' αγκαλιάζει ζωντανά νιάτα. Ο Χριστός είναι η μόνη δύναμη για να ζωντανέψουμε τα έχοντα πνεύμα άλαλον παιδιά μας. Ο Διάβολος στην περίπτωση του δαιμονισμένου παιδιού της περικοπής του κλέβει την ελευθερία, του κλέβει τη θέληση. Ο άνθρωπος έχει αξία όταν είναι ελεύθερος, όταν δεν εξουσιάζεται. Ο Απόστολος Παύλος μάς λέγει χαρακτηριστικά: **« Πάντα μοι έξεστιν, αλλ' ουκ εγώ εξουσιασθήσομαι υπό τινος»** (Α' Κορ.6,12). Αν συγκρίνουμε το δαιμονισμένο του Ευαγγελίου, θα δούμε πως γίνονται τα παιδιά του Θεού, όταν σπάσουν τα φρένα της λογικής και της θέλησης! Δεν μπορώ, αγαπητοί μου, να το καταλάβω. Εδώ έχουμε την πιο φρικτή κατάληψη. Την περιγράφει ο Ευαγγελιστής Μάρκος: **« Και όπου αν αυτόν καταλάβη, ρήσσει αυτόν και αφρίζει και τρίζει τους οδόντας αυτού και ξηραίνεται»** (Μάρκ.9,18).

Το πάθος ή μάλλον η αιχμαλωσία της παντός είδους παραβατικής τρέλας, δένει με φρικτές αλυσίδες την ελευθερία του ατόμου και σκοτίζει το λογισμό του. Τι κρίμα! Πολλές συζητήσεις γίνονται σήμερα για την παραβατικότητα και εγκληματικότητα των νέων ανθρώπων. Όλοι μιλάνε, πολιτικοί, αστυνομικοί, γονείς, δάσκαλοι, κανένας τους σχεδόν όμως δε μιλάει για το Χριστό, που είναι το μοναδικό και σίγουρο φρένο στο τελευταίο σκαλοπάτι. Ο Ευαγγελιστής Μάρκος μάς πληροφορεί, ότι γινόταν πολλή συζήτηση γύρω από το πρόβλημα του δαιμονισμένου νέου. Και σε μια στιγμή ρώτησε ο Κύριος τους γραμματείς: **« και επερώτησε τους γραμματείς, τι συζητείτε προς εαυτούς;»** (Μάρκ.9,14). Μιλούσαν οι γραμματείς και οι φαρισαίοι για το πρόβλημα, αλλά ούτε κουβέντα για Εκείνον, που θα μπορούσε να λύσει το πρόβλημα. Τέτοια εμπάθεια και προκατάληψη είχαν κατά του Χριστού. Προτιμούσαν να βασανίζεται το παλικάρι, πέφτοντας πότε στη φωτιά και πότε στο νερό, παρά να το οδηγήσουν στο Χριστό, στη μοναδική και ριζική λύση του προβλήματος. Τέτοια εμπάθεια και προκατάληψη έχουν οι άνθρωποι για το Χριστό, ώστε προτιμούν να βλέπουν τους νέους να πεθαίνουν και να γεμίζουν τις φυλακές, παρά να τους μιλήσουν για το Χριστό. Καλύτερα στην κόλαση της παραβατικότητας, παρά στον παράδεισο της ζωής, που είναι ο Χριστός! Δεν ξέρουν, ότι η ζωή με το Χριστό είναι

ναι στη ζωή, όχι στο θάνατο. Ναι στην Άνοιξη, όχι στη νεκρωμένη φύση; Το ξέρουν, ότι κανένας νέος αληθινός χριστιανός δε θα έμπλεκε με το έγκλημα, τη ληστεία, τη βία, τα ναρκωτικά. Το ξέρουν, αλλά επιμένουν. Συζητούν τα προβλήματα των νέων ερήμην του Χριστού.

Και οι χριστιανοί; Κάποτε ασχολούμαστε με υψηλές θεωρίες και λησμονούμε τα καυτά προβλήματα των ανθρώπων. Πού βρισκόταν ο Χριστός, όταν ο δαιμονισμένος νέος έδινε τη φρικτή παράσταση της τρέλας του; Βρισκόταν στο όρος Θαβώρ, στη μεταμόρφωση. Κι όμως, άφησε τη δόξα του Θαβώρ για να κατεβεί και να ασχοληθεί με τη λύση του προβλήματος του δυστυχισμένου νέου. Κάποτε, λοιπόν, φταίμε κι εμείς, γιατί θέλουμε το Χριστό μόνο στο Θαβώρ της υψηλής θεολογικής θεωρίας και όχι στο δρόμο, στο πεζοδρόμιο του κοινωνικού αγώνα. Ο Χριστός ασχολείται με όλα τα προβλήματα, αρκεί να του τα αναθέσουμε. Κι εμείς είναι άμεση ανάγκη ν' ασχοληθούμε, ν' αντιμετωπίσουμε το κοινωνικό πρόβλημα της εν γένει εγκληματικότητας των παιδιών μας, πριν είναι τελείως αργά. Δεν έχει σημασία, αδελφοί μου, αν η φωτιά δεν έφτασε ακόμη στη δική μας πόρτα. Λίγο ακόμη και θα μάς επισκεφθεί. Αλλά κι αν δεν επισκεφθεί το δικό μας σπίτι, μπορεί να επισκεφθεί το διπλανό μας σπίτι. Μήπως το δράμα του γείτονα δεν είναι και δικό μας δράμα; **« Μηδείς το εαυτού ζητείτω, αλλά το του ετέρου έκαστος »** (Α΄ Κοριν. 10,24) μάς λέγει ο Απόστολος Παύλος.

Τι θα έκανε, λοιπόν, ο Χριστός για όλα αυτά τα προβλήματα; Θα έκανε εκείνα τα δύο, που τόσοσ λόγος γίνεται σήμερα. Πρόληψη και θεραπεία. Όταν είδε ο Χριστός τον πονεμένο πατέρα, τον ρώτησε: **« Πόσος χρόνος εστίν, ως τούτο γέγονεν αυτώ; »** (Μάρκ. 9,21). Από πότε συμβαίνει αυτή η τραγωδία; Και ο πατέρας απάντησε: **« παιδιόθεν »** (Μάρκ. 9,21). Για να μη συμβεί η τραγωδία αυτή και στα παιδιά μας χρειάζεται «παιδιόθεν» αγωγή, από μικρής ηλικίας. . Να μάθει το μικρό παιδί να λέγει όχι σε καθετί, που μπορεί να του γίνει πάθος. Να μάθει το παιδί ότι η ζωή είναι Άνοιξη και ότι δεν έχει το δικαίωμα να γεράσει πρόωρα. Να μάθει το παιδί, ότι τότε θα είναι αυτεξούσιος, όταν δεν θα καταντήσει υποχείριο κι εξάρτημα. Είναι, αγαπητοί μου, μεγάλη υπόθεση η σωστή αγωγή. Προ παντός από μικρή ηλικία να έλθουν τα παιδιά στο Χριστό. Να ενωθούν μ' Εκείνον, που είναι το παντοδύναμο έρεισμα στην ορμή του κακού. Να ενωθούν με το Χριστό. Μόνο ο Χριστός μπορεί να σώσει την κατάσταση. Γι' αυτό και ο ίδιος μάς προστάζει: **« φέρετέ μοι αυτόν προς με »** (Μάρκ. 6,19). Φέρτε τα παιδιά από μικρά στο Χριστό. Από μικρά τα παιδιά να οδηγηθούν στον

αληθινό παράδεισο. Η περιέργεια είναι φοβερό κίνητρο προς απόκτηση παραβατικότητας. Περιέργεια έχει κι ο ορειβάτης, που αναζητεί την κορυφή, αλλά κι ο ποντικός, που κολυμπά στους υπονόμους. Μόνο κοντά στο Χριστό θα γίνουν αγνοί ορειβάτες της αρετής. Μόνο αν ζήσουν τα παιδιά της Εκκλησίας, μόνο τότε δε θα φτάσουν στο σημείο να αναζητήσουν παραμυθένιους παραδείσους στην εξάρτιση και παραβατικότητα.

Ο Χριστός στην Ευαγγελική περικοπή δεν ασχολήθηκε μόνο με το θύμα, ασχολήθηκε και με τους δράστες. Τα εξαρτημένα παιδιά είναι τα θύματα. Οι δράστες είναι άλλοι. Βρίσκονται σε εκείνους, που κατευθύνουν την κοινωνία. Ο Κύριος καυτηριάζει αυτούς: **«Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη, έως πότε ανέξομαι υμών;»** (Μάρκ.6,19). Μα αλήθεια ρωτάει κανείς τι θα γίνει; Η λύση υπάρχει. Είναι η πίστη στον παντοδύναμο Χριστό. Το βεβαίωσε ο ίδιος, όταν διαπίστωσε την ολιγοπιστία των μαθητών και του πατέρα: **«Ει δύνασαι πιστεύσαι, πάντα δυνατό τω πιστεύοντι»** (Μάρκ.6,23). Αν πιστεύσουμε το θαύμα θα γίνει.

Πίστη είναι αυτό που βεβαιώνει την καρδιά του ανθρώπου, ώστε να είναι σίγουρος για τον άλλον. Πίστη αληθινή είναι μια ψυχική διεργασία, που ξεκινώντας από τα ανθρώπινα γίνεται η βάση και το βάθρο για να υπάρξει και να στηθεί και η πίστη στο Χριστό. Πίστη στο Χριστό είναι να αφηνόμαστε σ' Αυτόν για ό,τι συνιστά στην ύπαρξή μας. Πίστη είναι η βεβαιότητα ότι αγαπιόμαστε, ότι συνοδευόμαστε και καθοδηγούμαστε στη ζωή. Πίστη είναι συνδεδετικός κρίκος ανάμεσα στην ανθρώπινη αδυναμία και στη θεϊκή παντοδυναμία. Πίστη είναι το χέρι με το οποίο κρατιόμαστε από το Χριστό. Πίστη είναι το πόδι που βαδίζει προς το Χριστό. Κι ένα πόδι που κουτσαίνει και πηγαίνει αργά, μπορεί να φτάσει στο Χριστό. Πίστη τέλος είναι η γλώσσα με την οποία γινόμαστε και διαπιστώνουμε ότι «Χριστός ο Κύριος». Έστω κι αν ο εγωισμός μας θέλει να έχουμε ένα τέλειο μάτι, ένα γερό χέρι, μια άψογη γλώσσα και υγιέστατα πόδια, εμείς ας κάνουμε την προσπάθεια να επικοινωνήσουμε με το Χριστό και να Τον εμπιστευθούμε. Αυτός είναι και ο κόπος της πίστης μας, να Του φωνάξουμε να ανοίξει τα τυφλά μας μάτια και να αναφωνήσουμε σαν το σημερινό πατέρα:

« Πιστεύω Κύριε βοήθει μοι τη απιστία» (Μάρκ.9,24). **ΑΜΗΝ.**